

Bauzà desperta recel

La forma d'actuar del president del Govern de les Illes Balears ha aixecat, només en set mesos, un fort recel en el si del PP balear.

Només han passat set mesos i busques d'ençà que José Ramón Bauzà va ser investit. Malgrat el poc temps transcorregut i el fet de disposar d'un grup parlamentari de 35 diputats –sobre 59: la major força que mai hagi tengut un president de les Balears–, la seva manera d'actuar desperta un fort recel dins el PP.

Nucli de ferro. Per a guanyar el congrés del març del 2010 a Carlos Delgado, Bauzà hagué de pactar amb grups locals del PP que aleshores s'integraven en el difús regionalisme intern. Igualment, va haver d'arribar a un acord amb qui era l'home fort del PP a Palma, José María Rodríguez.

Aleshores, Bauzà encara era quasi un desconegut. El seu nom per a presidir el PP havia sorgit de l'entorn de Rosa Estaràs, presidenta del PP (2007-2009) després de la fugida de Jaume Matas (2007). Cansada dels escàndols de corrupció que esclataven cada dia, i que afectaven directament el seu partit, va començar a cercar –amb el vist-i-plau de la direcció estatal, de Mariano Rajoy– un candidat per al 2011 que fos absolutament net, sense taca ni sospita. Algú va suggerir el nom del batlle –amb majoria absoluta– de Marratxí, José Ramón Bauzà. I així es va engegar el procés. EL TEMPS va ser un dels primers mitjans de comunicació –molt abans que es fes públic– que va avançar el nom del futur líder conservador illenc.

Estaràs va rebre el premi als dos anys terribles que havia passat al capdavant del PP. Va demanar a Rajoy

que l'enviàs a Europa. Va ser candidata al Parlament Europeu a les eleccions del juny del 2009. El juliol va dimitir de diputada a la cambra balear i, poc després, de presidenta del PP illenc. La direcció estatal va nomenar Bauzà. Des de tot d'una es va trobar amb la crítica ferotge dels anticatalanistes encapçalats per Carlos Delgado –aleshores batlle de Calvià– i també d'alguns altres –com ara Rodríguez, Jaume Font, Joan Huguet, etc.– que volien la convocatòria d'un congrés extraordinari per a escollir la nova direcció. Madrid no volia el congrés. Però Bauzà s'hi arriscà i a final d'any prometé que el convocaria, amb elecció directa del president del partit entre tota la militància. El congrés té lloc el març del 2010. S'hi presenten Bauzà i Delgado. Bauzà pactà amb Rodríguez i amb tots els regionalistes que pogué, a més d'alguns altres *barons* (dirigents locals del partit). El resultat fou la seva victòria: arrodonint, 70% dels vots contra el 30%.

Des de tot d'una de veure's president, Bauzà canvia d'estratègia interna. Es gira d'esquena als regionalistes i a Rodríguez i pacta amb Delgado. El moviment respon –a banda de la sintonia ideològica– a l'objectiu de limitar qualsevol possibilitat que Delgado fugi del PP i encapçali una nova formació, possiblement UPyD. En principi, els més regionalistes expliquen el canvi de Bauzà per a mantenir unit el partit. Però el president no tindrà la mateixa consideració amb els barons regionalistes.

Com és sabut, impedeix que Jaume Font sigui candidat a presidir el Consell de Mallorca. Esclata la guerra entre tots dos. Font –ho explica en converses privades– confia que al final Bauzà farà com amb Delgado i no s'arriscarà a trencar el partit. S'equivoca. Font acaba anant-se'n del PP i crea la Lliga Regionalista.

Més tard, Antoni Pastor –batlle de Manacor, també regionalista– aspira a ser el futur candidat a presidir el Consell de Mallorca. Bauzà li ho impedeix. En canvi d'això, li ofereix de ser portaveu parlamentari després de les eleccions.



José Ramón Bauzà, al costat d'Antoni Pastor,

Ho accepta. Un altre front obert era el de Rodríguez, que volia ser candidat a batlle de Palma. Mantengué el torcebraç amb Bauzà durant mesos, però al final acotà el cap en canvi de la promesa de ser senador per designació autonòmica després de les eleccions, i, si es guanyaven les futures espanyoles, ser delegat del govern espanyol.

Tot aquest procés, des que és nomenat president fins a les eleccions del maig del 2010, Bauzà el fa envoltat d'un petit nucli d'absoluta confiança personal i política. Això aixeca el primer recel. Dues vegades es fan reunions, abans de les eleccions, a les quals importants càrrecs i barons del PP demanen a Bauzà que prengui les decisions amb més consens, que parli més amb els òrgans del partit. Ell promet fer-ho. Però no ho fa, continua igual.

Arriben les eleccions. Majoria absoluta. 35 diputats. El petit nucli de confiança pren el poder: Javier Fons és el director del gabinet de Presidència,



en una imatge de la darrera sessió parlamentària de la legislatura anterior, abans de les eleccions del 22 de maig de l'any passat.

un càrrec de gran poder i importància política; Antoni Gómez és el conseller de Presidència; i Martí Juaneda és el responsable de l'Oficina de Coordinació de Presidència. Ell són les mans dretes de Bauzà. Els que tenen de veritat el poder.

Recel. Durant els set mesos i busques transcorreguts d'ençà que Bauzà és president, la manera d'actuar tan hermètica, sense consultar gairebé a ningú que no sigui del nucli de ferro, ha despertat un seriós recel.

El PP és un partit acostumat que després de cada victòria electoral hi havia un vertader repartiment del botí segons el poder de cada família interna. Qui ho va entendre millor, això, va ser Jaume Matas. Després de guanyar el 2003 per majoria absoluta, va repartir botí entre tots els qui l'odiaven, que no eren pas pocs, ben igual que entre els qui l'estimaven. Ningú no va quedar sense pastís. Bauzà ha actuat de manera radi-

calment diferent. Va reduir els càrrecs brutalment i molts dels que esperaven botí es quedaren sense. No cal quasi ni dir-ho: no parlen gaire bé del president. Encara ha estat pitjor per als qui no l'estimen: Pastor es va quedar sense ser portaveu. Únicament Rodríguez ha tengut allò promès, no pas perquè estimi Bauzà, sinó perquè el president no vol fer créixer la llista de damnificats amb un pes pesant.

Per un altre costat, un nombre considerable dels que sí que tenen càrrecs continuen sense entendre la manera de funcionar de Bauzà i el seu cercle reduït de confiança. Aquest nucli ha comès moltes relliscades i tanmateix mai no ha rectificat. Pitjor: el partit no és dirigit perquè a la pràctica ningú no s'hi dedica. Tampoc no hi ha cap direcció política gaire clara des del govern en molts aspectes importants. No hi ha argumentari per a la militància arran de les crítiques de l'esquerra i del nacionalisme per les retallades... I Bauzà,

sobretot, parla poc. Poquíssim. Tot es redueix a l'herència rebuda, a la forta crisi i a la necessitat de no gastar. Però en més de set mesos no ha insuflat gens de confiança ni optimisme.

A aquest recel creixent s'hi afegeixen, ara, el front obert amb la degradació legal del català. Antoni Pastor, ofès perquè al final Bauzà no el va fer tan sols ni portaveu parlamentari, ha agafat la bandera del regionalisme i ha criticat la nova política lingüística. Si finalment vota en contra podria arribar a ser expulsat. N'hi ha que ja el situen a l'òrbita de la Lliga de Font.

Tot plegat és molt estrany. Malgrat la gran majoria absoluta, Bauzà comença a tenir problemes interns. No es pot dir que hi hagi rebel·lió, però sí malestar. Quant al futur, un ex-dirigent del partit, dels temps de Gabriel Cañellas, deia a EL TEMPS que passat l'estiu, Bauzà podria començar a tenir dificultats de debò.

Miquel Payeras